

— Благородни царю! като гледахъ небеснитѣ свѣтила, узнахъ, че те очаква лошо бждаще. Наскоро ще ти порастатъ рога, като на коза, а на рѣцѣтъ ти ще израстатъ нокте като на тигъръ. Ти ще онѣмѣешъ, ще избѣгашъ отъ насъ въ гората, кждѣто ще се скиташъ тъкмо седемъ години, седемъ мѣсеца и седемъ дни.

Шахътъ се усмихналъ добродушно и казалъ:

— Това може да бжде!

Звѣздоброецътъ се засрамиръ и побързалъ да се отдалечи; народътъ осмѣлъ и него.

Отново повикали слугитѣ да се яватъ други, ала никой не се рѣшавалъ, за да не прѣтърпи несполука и да не бжде осмѣнъ.

Надхитрянето било отложено за другия день, но и тогава никой не можалъ да сполучи да накара шаха да каже: „Това не може да бжде“.

Най-послѣ дошълъ третиятъ, послѣдниятъ день. Излѣзълъ единъ окжсанъ, мръсенъ мждрецъ, на име Нассъръ-Единъ, който мжкнѣлъ съ себе си двѣ глинени гърнета. Низко се поклонилъ той на шаха и започналъ:

— Поздравявамъ те, мждри шахъ, заповѣдникъ на нашия правовѣренъ народъ, — да бжде благословено името ти за винаги. Ти ще царувашъ още сто години и обичѣта на твоитѣ поданици ще расте отъ день на день.

— Това може да бжде, спокойно отговорилъ шахътъ.

— Покойниятъ ти баща много дружилъ съ моя баща, който сжщо вече е умрѣлъ.

— Това може да бжде, добавилъ шахътъ.

— Единъ пжтъ, баща ти трѣбвало да иде на война, ала той билъ много бѣденъ и не можалъ да събере войска.

— Може да бжде.

— Не само може да бжде, ами наистина е било тѣй, продължилъ мждрецътъ. И като нѣмалъ пари, баща ти поискалъ заемъ отъ баща ми, и той му далъ